

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **H. M. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2016, č. j. MV-179211-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 1. 2017, č. j. 30 A 52/2016 – 46, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované, kterým zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-50743-29/DP-2013 ze dne 7. 10. 2015. Tímto rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění, zastaveno řízení o žádosti stěžovatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

[2] Stěžovatel současně s kasační stížností podal návrh na přiznání odkladného účinku. Návrh odůvodnil tím, že žije na území České republiky (dále jen „ČR“) již poměrně dlouhou dobu a má zde vytvořené zázemí. Jeho nucený návrat by byl bezpochyby nenahraditelnou újmou a následky nepřiznání odkladného účinku by byly zjevně nepřiměřené důvodům vydání napadeného rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemůže žádným jiným osobám vzniknout jakákoliv újma a toto nemůže být ani v rozporu s veřejným zájmem.

[3] Ve svém návrhu odkazuje na závěry v obdobné věci uvedené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100. Dále citoval závěry vyplývající z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25.

[4] Stěžovatel nemůže z objektivních důvodů v současnosti z ČR vycestovat, neboť zde má komplexní zázemí. Na území ČR má svou manželku, paní N. T. L., která má na území ČR povolen pobyt a podniká. Sám stěžovatel nemůže v současné době podnikat, takže je na své manželce závislý, jak emocionálně, tak materiálně. Dále zde má své přátele a vazby v domovské zemi již do značné míry zpřetrhal.

[5] Nepřiznáním odkladného účinku by bylo na újmu jeho základnímu právu na spravedlivý proces, přičemž odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, které se jednoznačně staví za právo na spravedlivý proces a je tedy nutné v tomto smyslu umožnit legální pobyt stěžovatele na území ČR po dobu soudního řízení.

[6] Závěrem uvádí, že má za to, že jeho předchozí pobyt na území ČR a veškeré zde vytvořené zázemí je naprosto zásadní skutečností, která zakládá jednoznačně úvahy o nepoměrně větší újmě, která by vznikla povinností vycestovat. S ohledem na uvedené žádá, aby podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

[7] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku v soudem poskytnuté lhůtě nevyjádřila.

[8] Kasační stížnost nemá podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Soud upozorňuje na mimořádnou povahu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví je mimořádným opravným prostředkem. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy. Soud k tomu dodává, že není možné obecně definovat výčet případů, který je možné zahrnout pod § 73 odst. 2 s. ř. s., protože uvedené ustanovení patří mezi normy s vysoce abstraktní hypotézou.

[10] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[11] V návrhu na odkladný účinek byly zdůrazňovány skutečnosti, že stěžovatel nemůže z objektivních důvodů v současnosti vycestovat z ČR. V projednávané věci se nejedná o případ správního vyhoštění, které již by skutečně mohlo zasáhnout do soukromého a rodinného života stěžovatele a které by mohlo vytvořené vazby přetrhat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). V posuzované věci se jedná o případ zastavení řízení ve věci žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, které samo o sobě nemá takové účinky jako správní vyhoštění.

[12] Stěžovatel odkazuje mimo jiné na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a ztotožňuje se s jeho závěry.

[13] K tomuto soud uvádí, že každý případ je jedinečný, a proto je nutné jej posuzovat individuálně. Zmiňované usnesení řešilo zcela specifickou situaci, kdy žadateli bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Skutková situace byla navíc odlišná v tom, že stěžovatel měl na území ČR těhotnou manželku a dítě; manželka disponovala povolením k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem, který byl držitelem povolení k trvalému pobytu, s čímž souvisela obava, že i manželce bude zrušeno její povolení k dlouhodobému pobytu. Hrozící újma na soukromém a rodinném životě je v obou případech odlišná (tj. v posuzovaném a v tom, který byl řešen pátým senátem zdejšího soudu), jakož se liší i pobytová oprávnění. Kvůli zmíněným odlišnostem nelze dané usnesení v tomto případě aplikovat.

[14] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v tomto usnesení bylo též zohledněno, že stěžovatel nemohl dosáhnout získání jiného pobytového oprávnění. Naproti tomu v posuzované věci krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na svůj rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 30 A 141/2015 – 49, z něhož plyne, že uzavřením nového manželství s novým nositelem oprávnění ke sloučení rodiny (což je i případ stěžovatele) vzniká cizinci oprávnění opětovně požádat o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny s novým manželem. Stěžovateli bezprostředně nehrozí vyhoštění z ČR (potažmo Evropské unie) a má možnost dosáhnout na jiný druh pobytového oprávnění. Právo na spravedlivý proces nemůže samo o sobě neexistenci tvrzené újmy nahradit, resp. odůvodnit vyhovění návrhu na odkladný účinek. Nadto soud konstatuje, že stěžovatel neusnesl důkazní břemeno ve vztahu k uplatněným tvrzením, tudíž neprokázal existenci tvrzené újmy.

[15] Soud nezpochybňuje stěžovatelovy vazby na jeho novou manželku, ale nejedná se o natolik podstatné a úzké vazby, které by musely být upřednostněny bez respektování základních podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[16] Stěžovatel neprokázal naplnění již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za této situace není třeba zkoumat naplnění ostatních zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[17] Soud závěrem uvádí, že tímto usnesením nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[18] Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených vyhodnotil, že nebyly naplněny požadavky § 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto kasační stížnosti stěžovatele nepřiznal odkladný účinek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu